

Verbondenheid
Kracht
&
Toewijding

Nelly Kuivenhoven van Dijk

Inleiding

Ik ben Nelly Kuivenhoven van Dijk, 70 jaar ,
getrouwd met Theo en wij wonen in de provincie
Flevoland

Nadat de eerste twee mariniers boeken in de
smaak waren gevallen ben ik met een derde boek
begonnen en hoop dat deze ook deze weer met
plezier gelezen gaat worden.

Ook hier weer mooie en aangrijpende verhalen
van en door mariniers die veel hebben
meegemaakt en hun verhaal op papier gezet.
Zo mocht ik hun verhalen in mijn boek samen
bundelen zodat het weer een mooi geheel werd.

Ik wens U veel leesplezier.

Groeten Nelly van Dijk

Inhoud

- 1-Bevrijdingsdag
- 2-Aandacht schenken
- 3-Johan de Wit
- 4-Dagje uit
- 5-Overleden kameraden op de Dan
- 6-Vier Mei 2018
- 7-Mariniers Trainen
- 8-Kamerlid Bosman ,Mariniers kwestie
- 8-Verhuizing door rekenkamer
- 10-Helpt mariniers haken af
- 11-Verhuizing
- 12-Vertrekken
- 13-Intern
- 14-Negen en tachtige jarige Nelly
- 15-Veertig jaar na gijzeling
- 16-De zinloze dood van een marinier
- 17-Nasleep van het drama
- 18-Goede vriend
- 19-Het verdriet van nabestaande
- 20-Gebakken marinier
- 21-De snipers
- 22-Wij worden marinier
- 23-Verder
- 24-Kamp Rosenealth
- 25-Mijn keuring
- 26-Oud Marinier op de tram

27-Oud marinier bij de politie

28-Oud marinier op de tram deel twee

29-Kerstmis 1957

Bevrijdingsdag: munt slaan uit verhalen veteranen

“Vrijheid is dé basisvoorwaarde voor alles wat ons dierbaar is. Vanuit dat besef dienden en dienen onze militairen”, zei minister Jeanine Hennis-Plasschaert vandaag in Wageningen, waar ze het Bevrijdingsdefilé afnam. In de Gelderse gemeente werd op 5 mei 1945 de overgave van de Duitsers in Nederland overeengekomen.

Terwijl Defensie per helikopter Ambassadeurs van de Vrijheid naar diverse concertpodia in Nederland vloog, verhaalde Hennis over de 20-jarige Britse soldaat Joe McAllister. Hij raakte in september 1944 tijdens operatie Market Garden gewond aan beide benen. Zes uur lag hij in de modder aan de oever van de Rijn, tussen gesneuvelden en gewonden.

Overleven op aardappelschillen

Joe belandde in krijgsgevangenschap, waar hij in 7 maanden 25 kilo afviel. Maar hij toonde veerkracht, doorzettingsvermogen en moed.

Tijdens dwangarbeid stal hij rode kool uit een veld en viste aardappelschillen uit de vuilnisbakken op het kamp. In april 1945 werd hij bevrijd.

De inmiddels 92-jarige Joe MacAllister was er vandaag bij in Wageningen, maar de intense gevechten van toen staan op zijn netvlies gebrand: het typische geluid van de Duitse mortieren, het gegil van de gewonden, de geur van brand en geschut.

Angst

Hennis: “De veerkracht van Joe en zijn kameraden waren ongekend en hun doorzettingsvermogen is met geen pen te beschrijven. Zij kenden angst, zeker. Maar zij gingen door en gaven de moed niet op. Iets waaraan velen een voorbeeld kunnen nemen.” Volgens de minister zijn dit soort verhalen goud waard. “Goud, dat we steeds weer moeten opgraven en oppoetsen, om er – ook voor de toekomst – munt uit te slaan.

Aanslagen, chaos, oorlog

Ook vandaag staat er veel op het spel concludeerde Hennis. Ze noemde terroristische aanslagen, landen in chaos, oorlog en miljoenen vluchtelingen. “Er gebeurt van alles, ook gelijktijdig”. Hennis: “Militairen zetten zich in voor onze vrijheid en veiligheid. Dat deden zij toen. Dat doen zij nu. Zij dienden - én dienen - vanuit een besef dat vrijheid dé basisvoorwaarde is voor alles wat ons dierbaar is. En zij waren - én zijn - bereid om daarvoor hun leven te geven.”

Defilé

Zoals elk jaar vormde het bevrijdingsdefilé een mooie parade van veteranen, historische voertuigen en veel vlag- en muzikaal vertoon. Ook was er een fly past van (historische) vliegtuigen, zoals een Spitfire, Mitchell B-25 en een C-130 Hercules van de luchtmacht.

Minister Hennis in gesprek met de Britse veteraan Joe McAllister.

Aandacht schenken

Vier en vijf mei
dagen van emoties zijn voorbij
gevoelens die ieder jaar terug komen
herdenkingen over hen die het leven zijn
ontnomen
trieste maar toch ook mooie dagen
zij zullen nooit vervagen
toch zijn er nog zoveel vragen
de generatie van nu doet met ons mee
maar zij weten niet van het wel en wee
over de oorlog en vrede hoe het was
je leert ook niet alles in de klas
vele dingen zijn en worden nog steeds verzwegen
hoe de mensen hebben geleden
maar nu is er weer een jaar om er over na te
denken
en daar aandacht aan te schenken

Nelly van Dijk

Johan de Wit, Waar komt de naam vandaan?

Het Landing Platform Dock Johan de Witt is vernoemd naar raadspensionaris Johan de Witt. In 1650 werd de superslimme Johan de Witt al op 28-jarige leeftijd benoemd tot raadspensionaris van Holland. In dat eerste stadhouderloze tijdperk ging het uitstekend met de Nederlanden. Heel behendig speelde hij Engeland en Frankrijk, Nederlands aartsvijanden na de oorlog met Spanje, tegen elkaar uit.

De Witt was onkreukbaar, krachtig en vooral doortastend en maakte Holland in de Gouden Eeuw tot een wereldmacht. Dat was vooral te danken aan de vloot, die hij flink liet versterken. In 1665 legde hij de Heren Staten, samen met admiraal De Ruyter, een plan voor om te komen tot de oprichting van een regiment zeesoldaten. Op 10 december 1665 werd bij resolutie het Regiment der Marine opgericht, het latere Korps Mariniers.

De raadspensionaris bemoeide zich ook met de opvoeding van Willem III, de latere stadhouder-koning. Toch voerde hij ook een anti-Oranjepolitiek die hem zeer impopulair maakte. In 1672, het Rampjaar, ging alles mis. Het land werd aangevallen door Engelsen, Fransen en door Keulen. De Witt kreeg de schuld. "De regering was redeloos, het volk was radeloos en het land was reddeloos", werd er wel gezegd. Het volk schreeuwde vervolgens om terugkeer van de Prins van Oranje, Willem III. In deze massahysterie werd

Johan's broer Cornelis opgepakt en gemarteld.
Toen Johan hem opzocht in de Haagse
Gevangendoor werden hij en zijn broer Cornelis
vermoord door het door de Oranjepartij
opgehitste gepeupel.

Embleem

Het embleem toont in azuur een 17e-eeuws fregat van natuurlijke kleur. De tuigage komt uit de embleemrand. De spiegel is beladen met het wapen van Johan de Witt, in sinopel boven een haas, achtervolgd door een hazewind en beneden een brak, de kop gericht naar de haas. Alles van zilver. Het fregat vaart op een zee, bestaande uit een golvende schildvoet, golvend gedwarsbalkt van 3 stukken, zilver en azuur.

Dagje uit met de mariniers op de Johan de Wit

In 2011 is de mariniers ziekenboeg ontstaan,
dat gebeurde heel spontaan.

De ziekenboeg is geen medicijn maar wil er voor
de zieke mariniers zijn.

Een kaartje sturen of een mooi pakket,
dat is waar de ziekenboeg zich voor inzet.

Ook deze dag op de Johan de Wit is uniek veel
mariniers zijn gehandicapt of ziek.

De heer Patrick Wokke vond het doel van de
ziekenboeg zo mooi,

dat hij Dick Dooms benaderde en hield een
pleidooi,

om iets voor de ziekenboeg te doen, een prachtig
gebaar.

De toestemming van de Johan de Wit was ook al
snel daar .

En zo was een dag op de Johan de Wit gepland ,
ook werd Wil (Brabus) ook benaderd om het te
regelen en bleef Dick op de achterhand .

De heer Patrick Wokke en Wil gingen alles regelen
en zo werd deze dag een feit en alweer gaat het
gezegde op, saamhorigheid. Alles regelen want het
is niet zo maar iets om dit in goede banen te
leiden,

en om de zieke mariniers te verblijden

Ook werd Arie Booy benaderd en die had weer

voor een sponsor gezorgd,
het KM,Cdt en Patrick Wokke van de Johan de Wit
dragen de kosten zodat het is gewaarborgd.
Arie Booy is maritiem journalist van de HMG en
schrijft hierover in de krant hij weet van de hoed
en de rand,
zo kwam deze mooie dag tot stand.
En ik zal zeker namens allen hier spreken
dat wij hier hebben naar uitgekeken om U allen
hiervoor heel hartelijk willen bedanken voor deze
schitterende dag dit is een bijzondere dag, haast
een feestdag.

Nelly van Dijk